

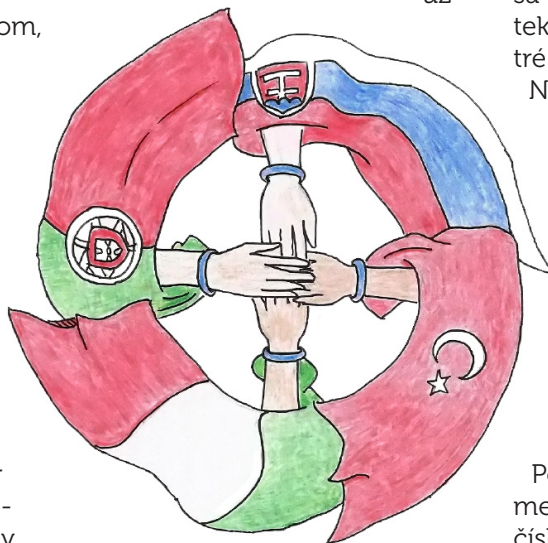
FROM CLASSROOM TO CAREER

V RÁMCI PROGRAMU ERASMUS + PARTICIPUJEME NA PROJEKTE S NÁZVOM „FROM CLASSROOM TO CAREER“ SPOLU SO ŠKOLAMI V TURECKOM ISTANBULE, PORTUGALSKOM LISABONE A TALIANSKOM MOGORE. PO STRETNUTÍ NA SLOVENSKU NASLEDOVALO STRETNUTIE NA SLNEČNEJ SARDÍNII.

Sú ľudia, ktorí majú rozum a rovnako sú aj ľudia, ktorí majú schopnosti. Ja patríam skôr medzi tých, ktorí majú šťastie. Práve toto šťastie mi umožnilo sa dostať niekam, kde som v živote nebol, a to je Taliansko, konkrétne krásny ostrov Sardínia, kde je stále teplo a kde je slovo dážď považované skôr za sci-fi ako za realitu. Spolu s Klárou Gánovskou sme sa dostali do rôznych rodín, ktoré sa nachádzali v rôznych malých dedinkách blízko mestečka Mogoro, ktoré bolo centrom diania celého projektového týždňa, aj keď pravdou je, že to ani celý týždeň nebol. Nedokážem písať o niečom, čo som nezažil, tak Vám poskytnem iba môj príbeh a moje postrehy a pohľady na tento pobyt.

Kufor som nemal. Chlap. Však on veľa vecí nepotrebuje, tak teda vtlačil do malej cestovnej tašky a menšej tašky na jedno plece. Pár trenírok, ponožiek, zopár košiel, však nech nevyzerám ako hulvát chodiaci v mikine s kapucňou na hlave, kraťasy, rifle, ktoré stačili na cestu tam a na cestu späť, keďže som si bol vedomý, že zima je tam rovnaký sci-fi pojem ako dážď, nabíjačka na mobil, mp4 a slúchadlá, ktoré ma sprevádzali celou cestou a zopár múdrych kníh, niekto to vraj volá učebnice, do ktorých som sa pozeral asi tak veľmi ako doma. Zatváram dvere, rodičia mi dávajú posledné krížiky na čelo, keďže sú presvedčení, že všetky lietadlá padajú a ja sa o 15 kíl ťažší ťahám dole

výťahom a následne cez celé mesto, aby som sa dopravil k našej komorne malej školičke. Po ceste sa ma klaxónom dotkol pán profesor Čopík, ktorý viezol svoju ženu, Mrs. Čopik na miesto určenia, tak mi podal pomocné zadné sedadlo a posledných pár sto metrov sme sa dopravili spolu. Tam nás už

čakalo objednané combi, a tak sme sa mohli vybrať spolu s Klárou, pani Čopikovou a pani Kokoruďovou na cestu slovenskými "zelenými" a neskôr poľskými „drogami“ (t.j. cestami). Smer doručenia osôb ? Letisko Krakow. V

živote som nikde neletel, tým pádom som bol zaujímavo bezpečným systémom ohrozený ako pes pohybujúcimi sa obrázkami v TV. Žiadne tekutiny na palubu, žiadne ostré predmety, žiadne bomby.

No však čo keby chcel niekto utopiť pilota v Coca Cole? V každom prípade, po menšom odkrvení mozgu pri vzlietnutí som si let celkom užil. Cítil som sa ako vo filme. Teda až do chvíle, kým som sa nepozeral skrz malé hrubé okienko. Vtedy som sa cítil skôr ako v ponorke.

Po dvoch hodinách letu a menšom odkrvení mozgu číslo dva, sme zosadli na letisku v Ríme. Och, ako som vtedy ľutoval rifle a mikinu. Po opustení interiéru lietadla ma